

Arrest

nr. 206 918 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun volgend verzoek om internationale bescherming grotendeels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk de vrees voor bloedwraak vanwege de broers van verzoekster, die verzoeker ervan zouden beschuldigen hun jongste broer A. te hebben doodgestoken

Verzoekers en verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij respectievelijk 's Raads arresten nrs. 18 219 en 18 220 van 31 oktober 2008 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, en verzoekers geen concrete elementen aanbrachten waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en de Raad evenmin over algemeen bekende informatie beschikte waaruit dergelijk risico blijkt. Aan verzoekers' beweerde problemen met en vrees voor de broers van verzoekster kan, zo werd vastgesteld en geoordeeld, geen geloof worden gehecht.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers bijkomende verklaringen af -ze verklaren dat zij in 2013 een aidsdiagnose kregen, stellen dat dit een extra reden is voor verzoeksters broers om verzoeker, die ze omwille van de Hiv-besmetting van homoseksualiteit beschuldigen, te vermoorden en merken op dat verzoeksters broers/familie hun HIV-besmetting hebben rondgebazuind bij hun familie, burens en de gemeenschap waardoor zij ten schande zijn gebracht en bij terugkeer, net als hun kinderen, slachtoffer zullen worden van vernederingen- en ze leggen volgende documenten neer: een duplicaat van de overlijdensakte van verzoeksters broer A., die door haar zus bij de gemeente werd opgevraagd, een dagvaarding van de rechtbank aangaande de opeising door de gemeente van hun appartement, twee Nederlandstalige vertalingen van e-mails van mensenrechtenorganisatie Memorial alsook een kopie van de Russischtalige versie van de vertaalde e-mails.

Verzoekster vreest dat haar kinderen enerzijds slachtoffer zullen worden van de bloedwraak of anderzijds het slachtoffer zullen worden van vernederingen omwille van de HIV-status van hun ouders.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arresten nrs. 18 219 en 18 220 van 31 oktober 2008 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. De vaststelling dat verzoekers na hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, die werd afgesloten bij voormelde arresten van de Raad van 31 oktober 2008, nog tot 4 december 2017, oftewel meer dan negen jaar, hebben gewacht alvorens hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achten en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hen geschetste problematiek en vrees. Dit klemt des te meer nu zijn hun huidig verzoek om internationale bescherming nog steeds en grotendeels baseren op hun voorgehouden problemen met en vrees jegens verzoeksters broers, die op bloedwraak belust zouden zijn. Bovendien zouden zij reeds in 2013 de diagnose van aids

te horen gekregen hebben, waaraan ze tevens een vrees voor vervolging linken, doch hebben ze nog jarenlang gewacht alvorens pas eind 2017 opnieuw om internationale bescherming te verzoeken.

4.4. Verzoekers betwisten en bekritisieren, doch werpen geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissingen waar met betrekking tot de door hen in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:

“Uw echtgenote legt weliswaar een duplicaat voor van de overlijdensakte van haar broer, die zeer recent zou zijn aangevraagd bij de gemeente door haar zus. Gezien jullie eerdere ongeloofwaardige verklaringen en de vaststelling dat geen van jullie beiden nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegt aangaande dit asielmotief, volstaat het louter voorleggen van een recent bekomen duplicaat van overlijdensakte evenwel niet. Immers, aangezien jullie eerste asielaanvraag reeds in 2008 definitief werd afgewezen wegens ondermeer een gebrek aan bewijs van het bestaan en overlijden van uw schoonbroer, en de zus van uw echtgenote kennelijk zeer makkelijk een duplicaat van de overlijdensakte kon bekomen, is het uiterst opmerkelijk dat jullie nog tot 2017 getalmd hebben om deze eenvoudige stappen te ondernemen tot het bekomen van een begin van bewijs van de dood van uw schoonbroer. Dat jullie tot op heden nog steeds geen enkel ander bewijs van zijn bestaan voorleggen, is tekenend. Hoe dan ook zegt het document niets over de manier waarop uw schoonbroer zou overleden zijn en is het door u opgehangen relaas hiermee geenszins aangetoond. Te meer gezien de hoge graad van corruptie en documentenfraude in de Noordelijke Kaukasus, kan dit duplicaat van overlijdensakte de geloofwaardigheid van jullie eerdere verklaringen niet herstellen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag legt uw vrouw een brief neer d.d. 11 november 2017 van Svetlana Gannushkina, voorzitter van Civic Assistance, een “bijkomende conclusie” volgend op haar schrijven van 03 november 2017. In deze “bijkomende conclusie” wordt “uitgeklaard” dat u op 18 oktober 2007 bij u thuis aanwezig was bij een ruzie tussen A.(...) J.(...) en uw neef T.(...) A.(...), A.(...) door T.(...) werd neergestoken en overleed. De broers van A.(...) die ter plaatse kwamen zouden u vervolgens als dader hebben aanzien en namen u mee, waarna u lang geslagen en vastgehouden werd. U zou met de hulp van uw schoonzus en een vriend zijn kunnen ontsnappen. Verder wordt nog algemeen gewezen op de problematiek van bloedwraak in Tsjetsjenië, om te besluiten met een bijkomende bevestiging dat de familie van uw echtgenote bloedwraak heeft afgekondigd aan uw familie. Het CGVS stelt vast dat deze brieven voor wat uw persoonlijke situatie betreft slechts zijn gebaseerd op verklaringen van burens en familie. Hoewel de goede trouw van de auteur niet in twijfel wordt getrokken, dient benadrukt dat dergelijke bronnen moeilijk als objectief beschouwd kunnen worden. Algemeen dient te worden gesteld dat bevragingen van ‘burens’ en ‘familie’ nuttige instrumenten kunnen zijn in het kader van een breder onderzoek, doch dient te worden opgemerkt dat de resultaten van een dergelijke bevraging als enige bron niet noodzakelijk onweerlegbaar kunnen worden geacht gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Er dient dan ook voorzichtig omgesprongen te worden met een feitenvinding die zich (noodgedwongen) beperkt tot een bevraging van burens en familie, te meer daar men anno 2017 peilde naar feiten die reeds dateren van 2007. Gezien de methodologische beperkingen waarmee de auteur in dit geval te kampen heeft, dient geoordeeld dat deze brieven onvoldoende bij machte zijn om uw aangetaste geloofwaardigheid alsnog te herstellen. Zij benadrukt dat documenten weliswaar geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen. In casu is reeds vastgesteld dat uw verklaringen consistentie en geloofwaardigheid missen, en ook uw recente herkomst uit Tsjetsjenië niet werd aangetoond, vaststellingen die niet ongedaan gemaakt worden louter door het voorleggen van dergelijke gesolliciteerde brieven. Het komt een asielzoeker immers toe om door middel van zijn verklaringen zijn asielrelaas duidelijk en volledig uiteen te zetten, weliswaar in de mate van het mogelijke aangevuld met documenten. Er kan opgemerkt dat reeds in 2008 eerste asielaanvraag werd afgewezen, ondermeer wegens gebrek aan stavingsstukken van bestaan en overlijden van A.(...), maar kennelijk uw schoonzus nog tot augustus 2017 wachtte, vlak voor indienen van tweede asielaanvraag, om alsnog contact op te nemen met Memorial en een duplicaat van de overlijdensakte van A.(...) op te vragen bij de gemeente. Dergelijk lakse houding en laattijdigheid ondermijnen de bewijskracht van de bewuste documenten nog verder.”

De door verzoekers neergelegde overlijdensakte van verzoeksters broer A. betreft geen origineel, doch slechts een kopie (duplicaat) waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Uit informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt bovendien dat, gelet op de corruptie en fraude die er welig tiert, het in de Noordelijke Kaukasus gemakkelijk is om aan (ver)vals(t)e documenten te geraken.

Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen hoe dan ook geenszins de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat de aangebrachte overlijdensakte van beweerdelijk verzoeksters broer A. niets

zegt over de manier waarop A. zou zijn overleden, zodat het geen bewijs vormt van hun verklaringen in dit verband (omtrent diens overlijden en de beweerde bloedwraak) en geenszins van aard is de vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan te herstellen.

4.5. Het door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde schrijven van Svetlana Gannoeshkina van 8 maart 2018 betreft geen originele brief, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, gelet op hetgeen bij verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming inzake de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette relaas werd besloten, waarbij o.a. werd vastgesteld dat aan de beweerde problemen met en vrees voor verzoeksters familie geen geloof kan worden gehecht. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om voorgaande redenen en gelet ook op het duidelijk gesolliciteerde karakter van de brief van Memorial van 8 maart 2018, waarin o.a. staat te lezen dat "Op 1 maart hebben wij nogmaals een aanvraag van M. J., (verzoekster) woonachtig in België, gekregen om een dringend onderzoek uit te voeren in het dossier van haar gezin.", kan aan deze brief geen bewijswaarde worden gehecht. Het stuk vormt geen bewijs van de (waarachtigheid van de) hierin aangehaalde feiten.

4.6. Verzoekers, bij wie blijkt de door hen aangebrachte medische attesten in het verleden, hier in België in de periode 2013, een HIV/Aids –infectie werd vastgesteld, brengen geen concrete en objectieve informatie aan waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië voor personen die drager zijn van het Hiv-virus actueel van die aard is dat zij (persoonlijk) ingeval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van hun verklaringen en de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en door hen bijgebrachte documenten kan niet worden besloten dat zij in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat aan het door hen geschetste relaas, met name de beweerde problemen met en vrees voor verzoeksters familie waarin zij thans volharden en op voortborduren, geen geloof wordt gehecht

4.7. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt niet en verzoekers tonen niet aan dat de situatie in Tsjetsjenië actueel van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij verschillende belangrijke documenten hebben neergelegd die hun relaas en de vervolgingsfeiten ondersteunen. Zij verwijzen dienaangaande naar de twee brieven van Svetlana Gannushkina, die lid is van Memorial, en haar onderzoek naar de bloedwraak waarvan verzoeker slachtoffer is. Verzoekende partijen vervolgen dat het nogal logisch is dat deze brieven gesolliciteerd zijn aangezien zij inderdaad zelf het onderzoek naar de bloedwraak hebben gevraagd. Volgens verzoekende partijen is hun vrees door Memorial onderzocht en dient rekening gehouden te worden met de bevindingen aangezien mevrouw Svetlana expert is ter zake. Verzoekende partijen wijzen erop dat de brieven natuurlijk kopieën zijn aangezien deze per mail zijn verstuurd en er geen origineel is. Voorts stellen verzoekende partijen dat niet afdoende rekening is gehouden met hun HIV besmetting en het risico dat zij lopen om omwille van die reden vervolgd te worden door de familie aangezien iedereen nu op de hoogte is van hun ziekte. Verzoekende partijen argumenteren dat ook in de e-mails gewezen wordt op de discriminatie die zij zullen ondervinden omwille van hun ziekte, temeer verzoeker er van verdacht wordt homo te zijn. Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat de beslissingen moeten vernietigd worden en zij door het CGVS gehoord moesten worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het beknopt herhalen van hun relaas en eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen en volharden in de bewijswaarde van hun voorgelegde documenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter concrete en daadwerkelijke opmerkingen te formuleren die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 15 mei 2018 en de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

De Raad merkt, net zoals in de beschikking, nogmaals op dat de vaststelling dat verzoekende partijen na hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, die werd afgesloten bij voormelde arresten van de Raad van 31 oktober 2008, nog tot 4 december 2017, oftewel meer dan negen jaar, hebben gewacht alvorens hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen, een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achten en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hen geschetste problematiek en vrees. Dit klemt des te meer nu zij hun huidig verzoek om internationale bescherming nog steeds en grotendeels baseren op hun voorgehouden problemen met en vrees jegens tweede verzoekende partij haar broers, die op bloedwraak belust zouden zijn. Bovendien zouden zij reeds in 2013 de diagnose van aids te horen gekregen hebben, waaraan ze tevens een vrees voor vervolging linken, doch hebben ze nog jarenlang gewacht alvorens pas eind 2017 opnieuw om internationale bescherming te verzoeken.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat zij verschillende belangrijke documenten hebben neergelegd die hun relaas en de vervolgingsfeiten ondersteunen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“4.4. Verzoekers betwisten en bekritisieren, doch werpen geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissingen waar met betrekking tot de door hen in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:*

“Uw echtgenote legt weliswaar een duplicaat voor van de overlijdensakte van haar broer, die zeer recent zou zijn aangevraagd bij de gemeente door haar zus. Gezien jullie eerdere ongeloofwaardige verklaringen en de vaststelling dat geen van jullie beiden nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegt aangaande dit asielmotief, volstaat het louter voorleggen van een recent bekomen duplicaat van overlijdensakte evenwel niet. Immers, aangezien jullie eerste asielaanvraag reeds in 2008 definitief werd afgewezen wegens ondermeer een gebrek aan bewijs van het bestaan en overlijden van uw schoonbroer, en de zus van uw echtgenote kennelijk zeer makkelijk een duplicaat van de overlijdensakte kon bekomen, is het uiterst opmerkelijk dat jullie nog tot 2017 getalmd hebben om deze eenvoudige stappen te ondernemen tot het bekomen van een begin van bewijs van de dood van uw schoonbroer. Dat jullie tot op heden nog steeds geen enkel ander bewijs van zijn bestaan voorleggen, is tekenend. Hoe dan ook zegt het document niets over de manier waarop uw schoonbroer zou overleden zijn en is het door u opgehangen relaas hiermee geenszins aangetoond. Te meer gezien de hoge graad van corruptie en documentenfraude in de Noordelijke Kaukasus, kan dit duplicaat van overlijdensakte de geloofwaardigheid van jullie eerdere verklaringen niet herstellen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag legt uw vrouw een brief neer d.d. 11 november 2017 van Svetlana Gannushkina, voorzitter van Civic Assistance, een “bijkomende conclusie” volgend op haar schrijven van 03 november 2017. In deze “bijkomende conclusie” wordt “uitgeklaard” dat u op 18 oktober 2007 bij u thuis aanwezig was bij een ruzie tussen A.(...) J.(...) en uw neef T.(...) A.(...), A.(...) door T.(...) werd neergestoken en overleed. De broers van A.(...) die ter plaatse kwamen zouden u vervolgens als dader hebben aanzien en namen u mee, waarna u lang geslagen en vastgehouden werd. U zou met de hulp van uw schoonzus en een vriend zijn kunnen ontsnappen. Verder wordt nog algemeen gewezen op de problematiek van bloedwraak in Tsjetsjenië, om te besluiten met een bijkomende bevestiging dat de familie van uw echtgenote bloedwraak heeft afgekondigd aan uw familie. Het CGVS stelt vast dat deze brieven voor wat uw persoonlijke situatie betreft slechts zijn gebaseerd op verklaringen van burens en familie. Hoewel de goede trouw van de auteur niet in twijfel wordt getrokken, dient benadrukt dat dergelijke bronnen moeilijk als objectief beschouwd kunnen worden. Algemeen dient te worden gesteld dat bevragingen van ‘burens’ en ‘familie’ nuttige instrumenten kunnen zijn in het kader van een breder onderzoek, doch dient te worden opgemerkt dat de resultaten van een dergelijke bevraging als enige bron niet noodzakelijk onweerlegbaar kunnen worden geacht gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Er dient dan ook voorzichtig omgesprongen te worden met een feitenvinding die zich (noodgedwongen) beperkt tot een bevraging van burens en familie, te meer daar men anno 2017 peilde naar feiten die reeds dateren van 2007. Gezien de methodologische beperkingen waarmee de auteur in dit geval te kampen heeft, dient geoordeeld dat deze brieven onvoldoende bij machte zijn om uw aangetaste geloofwaardigheid alsnog te herstellen. Zij benadrukt dat documenten weliswaar geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen. In casu is reeds vastgesteld dat uw verklaringen consistentie en geloofwaardigheid missen, en ook uw recente herkomst uit Tsjetsjenië niet werd aangetoond, vaststellingen die niet ongedaan gemaakt worden louter door het voorleggen van dergelijke gesolliciteerde brieven. Het komt een asielzoeker immers toe om door middel van zijn verklaringen zijn asielrelaas duidelijk en volledig uiteen te zetten, weliswaar in de mate van het mogelijke aangevuld met documenten. Er kan opgemerkt dat reeds in 2008 eerste asielaanvraag werd afgewezen, ondermeer wegens gebrek aan stavingsstukken van bestaan en overlijden van A.(...), maar kennelijk uw schoonzus nog tot augustus 2017 wachtte, vlak voor indienen van tweede asielaanvraag, om alsnog contact op te nemen met Memorial en een duplicaat van de overlijdensakte van A.(...) op te vragen bij de gemeente. Dergelijk lakse houding en laattijdigheid ondermijnen de bewijskracht van de bewuste documenten nog verder.”

De door verzoekers neergelegde overlijdensakte van verzoeksters broer A. betreft geen origineel, doch slechts een kopie (duplicaat) waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Uit informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier blijkt bovendien dat, gelet op de corruptie en fraude die er welig tiert, het in de Noordelijke Kaukasus gemakkelijk is om aan (ver)vals(t)e documenten te geraken.

Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen hoe dan ook geenszins de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat de aangebrachte overlijdensakte van beweerdelijk verzoeksters broer A. niets zegt over de manier waarop A. zou zijn overleden, zodat het geen bewijs vormt van hun verklaringen in dit verband (omtrent diens overlijden en de beweerde bloedwraak) en geenszins van aard is de vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan te herstellen.

4.5. Het door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde schrijven van Svetlana Gannoeshkina van 8 maart 2018 betreft geen originele brief, doch slechts een kopie ervan. Aan

gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, gelet op hetgeen bij verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming inzake de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette relaas werd besloten, waarbij o.a. werd vastgesteld dat aan de beweerde problemen met en vrees voor verzoeksters familie geen geloof kan worden gehecht. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om voorgaande redenen en gelet ook op het duidelijk gesolliciteerde karakter van de brief van Memorial van 8 maart 2018, waarin o.a. staat te lezen dat "Op 1 maart hebben wij nogmaals een aanvraag van M. J., (verzoekster) woonachtig in België, gekregen om een dringend onderzoek uit te voeren in het dossier van haar gezin.", kan aan deze brief geen bewijswaarde worden gehecht. Het stuk vormt geen bewijs van de (waarachtigheid van de) hierin aangehaalde feiten.

4.6. Verzoekers, bij wie blijkt de door hen aangebrachte medische attesten in het verleden, hier in België in de periode 2013, een HIV/Aids –infectie werd vastgesteld, brengen geen concrete en objectieve informatie aan waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië voor personen die drager zijn van het Hiv-virus actueel van die aard is dat zij (persoonlijk) ingeval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van hun verklaringen en de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en door hen bijgebrachte documenten kan niet worden besloten dat zij in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat aan het door hen geschetste relaas, met name de beweerde problemen met en vrees voor verzoeksters familie waarin zij thans volharden en op voortborduren, geen geloof wordt gehecht". Verzoekende partijen weerleggen noch ontcrachten voorgaande vaststellingen met hun betoog dat het nogal logisch is dat de brieven van Svetlana Gannushkina gesolliciteerd zijn aangezien zij inderdaad zelf het onderzoek naar de bloedwraak hebben gevraagd, dat hun vrees door Memorial onderzocht is en rekening dient gehouden te worden met de bevindingen aangezien mevrouw Svetlana expert is ter zake, en dat de brieven natuurlijk kopieën zijn aangezien deze per mail zijn verstuurd en er geen origineel is. Verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat het omwille van het geheel van de vaststellingen is dat de brieven van Svetlana Gannushkina geen objectief bewijs zijn van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd, gelet op de vaststellingen uit de bestreden beslissingen en de beschikking, waar zij stellen dat niet afdoende rekening is gehouden met hun HIV besmetting en het risico dat zij lopen om omwille van die reden vervolgd te worden door de familie aangezien iedereen nu op de hoogte is van hun ziekte.

Gelet op het voorgaande ziet de Raad niet in waarom de beslissingen zouden vernietigd moeten worden en zij door het CGVS gehoord moesten worden.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun asielaas en hun vrees voor vervolging, zonder echter *in concreto* in te gaan op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 15 mei 2018 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS